

OSVÍCENÍ SVĚDOMÍ

MEDITACE

Drazí spolubratři v kněžské službě!

Toto téma je v Modré knize na **čtyřech místech**:

- 1) **22. května 1988.** „*Duch Svatý svou božskou Láskou otevře brány srdcí a osvítí všechna svědomí. Každý člověk se uvidí ve spalujícím ohni božské Pravdy. Bude to jako soud v malém.*“ Už toto proroctví Panny Marie je velmi jasné a budeme ho komentovat.
- 2) **2. října 1992.** „*Až se to stane, bude to něco tak ohromného, že to nebylo od počátku světa. Bude to jako druhý poslední soud. Každý uvidí svůj vlastní život a své skutky v Božím světle.*“ Je zajímavé si povšimnout, že tento text z roku 1992 je o zvěstování tří andělů, které je ve Zjevení 14,6–13, kde se píše: „*Přišla hodina Božího soudu!*“ I když „v malém“, bude to Boží soud.
- 3) **22. května 1994.** V tomto poselství je osvícení svědomí popsáno jako univerzální vylití Ducha Svatého: „*Je nutné nové a všeobecné vylití Ducha Svatého, abychom dospěli k novým, tolik očekávaným časům. Je třeba, aby brzy přišly nové Letnice... Duch Svatý vydá dokonalé svědectví Synu tím, že připraví srdce a duše k přijetí Ježíše, až se k vám vrátí ve slávě.*“ Toto osvícení svědomí tedy předchází a připravuje na Ježíšův návrat v jeho slávě. Bude souviset s oznámeným vítězstvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie: „*Moje hodina je hodinou Ducha Svatého. Triumf mého Neposkvrněného Srdce bude současný s velkým zázrakem druhých Letnic. Sestoupí nový oheň z nebe a očistí veškeré zpohanštělé lidstvo. Bude to jako soud v malém a každý uvidí sám sebe ve světle samé Pravdy Boží.*“
Zde vidíme vzácnou shodu mezi osvícením svědomí, novými Letnicemi a vítězstvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Zdá se, že všechno se stane naráz a bude předcházet a připravovat Kristův slavný návrat. Panna Maria upřesňuje, že to bude „nový oheň“, „nová věc“, kterou ještě neznáme. Potom mluví Panna Maria o účincích tohoto osvícení, ale to si řekneme později.
- 4) **4. června 1995.**
Toto poselství probírá a vysvětluje celé téma. Uvedu je níže.

V Bibli

Toto téma je přítomné i v Bibli, neboť je součástí jedné z charakteristik velikého „Dne Páně“, který mimo jiné bude souviset s „*příchodem slunce spravedlnosti, které má na svých křídlech uzdravení*“ (Malachiáš 3,20)

Jedním z typických znaků Dne Páně je i téma velikého světla v den soudu. Bude to soudný den. Zdá se, že téma osvícení svědomí je součástí „Dne Páně“, i když je třeba rozlišovat mezi „soudem v malém“ a soudem velkým, „posledním soudem“ po všeobecném zmrtvýchvstání těl.

Živí naději

Toto téma, tak trochu neznámé, jsem chtěl prozkoumat z pohledu církevní tradice, nakolik ji znám, protože pokládám za důležité zabývat se tématy, která živí naši naději v těchto velmi bouřlivých časech, jež dovedly už mnohé ke ztrátě víry anebo k zoufalství.

Musíme být nositeli naděje, kterou Panna Maria do nás vkládá příslibem svého konečného vítězství, který nemůže zklamat, ne proto, že rozumíme smyslu událostí, ale proto, že Bůh je věrný svým zaslíbením. Toto je opravdový úkon naděje: ne v nějakém pocitu, že zítra se věci zlepší – to je příliš lidské, ale v naší pevné důvěře, že Bůh je věrný svým slibům a nikdy nás nezklame (2. 4. 1987: „*doufat hrdinsky, navzdory tomu, jak věci vypadají*“).

Panna Maria z nás chce učinit svědky víry a naděje, nositele Kristova světla, apoštoly posledních časů (8. 6. 1991) v tomto světě ponořeném do temnoty.

(Například před dvěma lety i o Velikonocích zůstaly kostely prázdné a ve tmě: byl to čas uplatnění Mariina proroctví: „*Až bude všechno zahaleno temnotou, já sama budu vaším světlem a povedu vás, abyste splnili to, co si přeje mé Neposkvrněné Srdce.*“ (15. 3. 1975)

Čtenář, který je zvyklý číst Modrou knihu, dobře ví, že Panna Maria nás vždy vede k naději, i když popisuje utrpení celé Církve, jak to činí ve třetím fatimském tajemství. I pro Církev je kříž jen přechodnou etapou, výkupným obdobím, jak o tom mluví vícekrát (např. 1. 1. 1980). Jde o nevyhnutelnou etapu před vzkříšením (viz Katechismus katolické církve 677), před ohlášeným triumfem.

„Jako se vidí osoby v zrcadle“

V tomto popisu výkupného utrpení Církve uvádí sestra Lucie ve třetím fatimském tajemství jeden detail, který, podle mne, odpovídá osvícení svědomí: „*A v nesmírném světle, kterým je Bůh, jsme viděli něco podobného tomu, jako se vidí osoby v zrcadle, když před ním přecházejí.*“ Dá se tedy říci, že se viděli v Božím světle tak, jako by se člověk viděl v zrcadle.

Tuto skutečnost nacházíme i ve slovech malého Františka z Fatimy, kterého citoval sv. Jan Pavel II. v známém kázání z 13. 5. 2000. Je i vysvětlením pro MKH. Zopakuj tu větu, neboť chci připomenout, že Don Stefano v ní viděl celé vysvětlení vzniku MKH, jak rád říkával: „*Podle Božího plánu přišla z nebe na tuto zem Žena oděná sluncem hledat maličké (Zj 12,1), které Otec upřednostňuje. Mluví k nim mateřským hlasem a srdcem.*“

„*Podle Božího plánu*“: to znamená, že Hnutí není podle lidského plánu, ani to není myšlenka Dona Gobbiho, ale pochází od Boha. Jsme zde **podle Božího plánu**, ne podle lidského smýšlení. Ani po 50 letech si zde nepřipomínáme konkrétní minulou událost, ale Boží plán.

„*Žena oděná sluncem přišla z nebe na tuto zem (Zj 12,1) hledat maličké, které Otec upřednostňuje.*“ Tedy prvotním charakteristickým znakem členů Mariánského kněžského hnutí je **malost**, jako výsledek zasvěcení se Panně Marii: jsme „*dvouměsíční miminka v jejím náručí*“, jak často zdůrazňoval P. Gobbi. Pokud jsme maličci, **Ona nás hledá** a bere si nás k sobě. Pokud jsme velcí, Ona nás nemůže vzít do náručí a ponechává nás naší soběstačnosti.

„*Žena oděná sluncem.* To jest, žijeme v **apokalyptických časech**, v časech konečného boje mezi Ženou oděnou sluncem a velikým drakem, který na omezenou dobu vládne zemi. Čas mu brzy skončí, protože na konci bude vítězství patřit jedině Ježíšovi a Marii (19. 12. 1973). Žijeme v době šelem ze Zjevení 12–13 a následně pak i v čase „Božího soudu“, jak je to napsáno ve Zjevení 14, které jsme před chvílí v bodě 2) citovali.

„*Mluví k nim hlasem a srdcem matky*“, to znamená, že je potřeba **mít srdce a uši dětí**, abychom rozuměli hlasu i Srdci Matky, která k nám mluví hlavně prostřednictvím Modré knihy. Kdo je jako dítě, rozumí všemu a stále roste v životě podle Marie. Kdo je velký a myslí si, že všemu rozumí a všechno zná, tak ničemu nerozumí a ani si neuvědomuje, že pohrdáním Modrou knihou zanedbává nesmírný poklad. (Srov. 9. 11. 1984: „*Jestliže někteří z vás po tom, co se mi zasvětili, zůstanou stát, je to tím, že mým poselstvím už nenaslouchali, neuvažovali o nich a nežili je.*“)

Zde je tedy shrnuto, jak Don Stefano často komentoval začátek kázání sv. Jana Pavla II.

Nabídnout se jako oběť odčiňování

Poté homilie pokračuje: „*Panna Maria zve děti k tomu, aby se nabídly jako smírné oběti, a říká, že je připravena bezpečně je vést k Bohu.*“

Toto je naše hluboké povolání: **být smírnými oběťmi**, protože „*příliš mnoho duší jde do pekla*“ v těchto našich časech, neboť „*nikdo se za ně nemodlí a neobětuje*“. Ale pokud někteří přijmou tento postoj oběti **na oltáři Neposkvrněného Srdce Panny Marie** (2. 2. 1981), tehdy mnohé duše do pekla neprijdou. Teprve v nebi uvidíme, jak se o to naše Matka usilovně snažila **naším prostřednictvím** (v Modré knize opakuje Panna Maria výraz „*vaším prostřednictvím*“ 91x, což je velmi významné naléhání).

„*Jako se vidí osoby v zrcadle.*“

Všimněme si, co následuje v homilii papeže Jana Pavla II.:

„*A hle, uviděli vyjít z mateřských rukou světlo, které pronikalo do jejich nitra tak, že se cítili být ponořeni v Bohu, jako když se osoba – oni sami to tak vysvětlovali – dívá do zrcadla.*“ Později František, jeden ze tří svatých vizionářů, poznamenal: „*Hořeli jsme v tom světle, kterým je Bůh, a neshořeli jsme.*“

To podle mne přesně odpovídá osvícení svědomí. Bude to čas, kdy se všichni uvidíme v světle samotného Boha, tak, jak nás vidí Bůh, bude to jako zrcadlo, ve kterém uvidíme sebe samy tak, jak nás Bůh vidí. Bude to něco hořícího i nehořícího (fyzicky), ale velmi hořícího mravně a duchovně, jak to stojí na začátku poselství z 22. 5. 1988: „**Každý člověk se uvidí v hořícím ohni Boží pravdy.**“

„Přijď, Duchu Svatý“

Tato poselství, z 22. 5. 1988 a z 4. 6. 1995, nám byla dána o slavnosti Letnic. Jak můžeme vidět, Panna Maria vytvořila velmi pevné a jasné pouto mezi druhými Letnicemi a výjimečným fenoménem osvětlení svědomí.

Panna Maria nám říká důrazně, že musíme často opakovat toto vzývání: „*Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímlyvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty*“, protože tato modlitba vždy urychluje příchod druhých Letnic.

„*Duch Svatý přijde*“ je název poselství z 22. 5. 1988: „*Přišel čas druhých Letnic. Duch Svatý přijde jako nebeská rosa milosti a ohně, obnovující celý svět. Pod jeho neodolatelným působením se církev otevře a bude prožívat nové období své největší svatosti a bude zářit tak mohutným světlem, že k sobě přivábí všechny národy země. Duch Svatý přijde, aby se naplnila vůle nebeského Otce a stvořený vesmír aby opět zrcadlil jeho velkou slávu. Duch Svatý přijde, aby obnovil slavné království Kristovo, a bude to království milosti, svatosti, lásky, spravedlnosti a pokoje. Svou božskou Láskou otevře brány srdcí a osvítí všechna svědomí. Každý člověk se uvidí ve spalujícím ohni božské Pravdy. Bude to jako soud v malém. Pak přinese Ježíš Kristus na svět své slavné Království. Duch Svatý přijde skrze triumf mého Neposkvrněného Srdce. Proto vás dnes všechny zvu, abyste vstoupili do večeradla mého Srdce.*“

Chronologicky a prakticky:

Vezmu-li znovu chronologicky a prakticky, co bylo právě řečeno Madonou, rád bych to komentoval takto:

1. večeradla s naší invokací, aby Duch Svatý přišel; z čehož přijde
2. triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie; v tom nastane
3. příchod Ducha Svatého; z čehož
4. nastane osvětlení svědomí; o kterém se tu píše.

Ještě se k tomu vrátím později.

Pak jsou tu události, které se také uskuteční: Tehdy se naplní Otcova vůle a nastane příchod Pána Ježíše ve slávě s jeho definitivním královstvím „*života a pravdy, milosti a svatosti, lásky, spravedlnosti a pokoje*“, tak, jak se to modlíme v liturgii během preface o slavnosti Krista Krále.

Prakticky to znamená, že se nemáme zvědavě pít po událostech a okolnostech, které přijdou (Panna Maria říká, že *zvědavost je past a pokušení*, 1. 3. 1980), ale je třeba konat večeradla. V těchto večeradlech máme vždy začínat oním vzáváním Ducha Svatého, který nás mimo jiné připraví i na „osvětlení svědomí“, o kterém hovoříme (a dejme si pozor, abychom zůstali věrní a nevymýšleli náhradní invokace).

V čem to bude spočívat?

Avšak v čem je podstata oné velmi výjimečné události?

Zbývá nám citovat poselství z 4. 6. 1995. Panna Maria si opět bere příklad ze svátku Letnic, aby vysvětlila tajemství osvětlení svědomí jako podstatného prvku dlouho očekávaných druhých Letnic. To znamená, že potvrzuje, že osvětlení svědomí je, ne-li ve všem, alespoň z velké části druhými Letnicemi. Myslím, že na základě této totožnosti můžeme znovu číst celou Modrou knihu (např. 1. 1. 1995). A tak snad bychom mohli mít ještě mnohé další náznaky k tomu, abychom správně pochopili, v čem spočívá toto varování svědomí.

4. 6. 1995

„*Nacházela jsem se s apoštoly a učedníky ve večeradle v Jeruzalémě, když se udál zázrak seslání Ducha Svatého v podobě ohnivých jazyků. A s radostí jsem viděla zázrak jejich úplné proměny. Z dřívějších bázlivců a ustrašenců vyšli z večeradla odvážní a nebojácní svědkové Ježíše a jeho evangelia. V duchovním večeradle mého Neposkvrněného Srdce se musí teď uskutečnit zázračná událost druhých Letnic, po nichž voláte a které očekáváte. Ještě sestoupí na církev a na celé lidstvo zázračné ohnivé jazyky.*

- *Jazyky božského ohně dodají teplo a život lidstvu, prochládlému egoismem a nenávisť, násilím a válkami. Vyprahlá země se tak otevře vánku Božího Ducha, jenž ji promění v novou a podivuhodnou zahradu, a v ní bude s vámi stále přebývat Nejsvětější Trojice.*

- *Ohnivě jazyky sestoupí, aby osvítily a posvětily církev, která prožívá temnou hodinu Kalvárie a je bita v pastýřích, zraňována ve stádě, opouštěna a zrazována svými členy, vystavena vichru bludů, prosáklá ztrátou víry a odpadlictvím. Božský oheň Ducha Svatého ji uzdraví z každé nemoci, očistí od každé skvrny a nevěry, oděje ji novou krásou, zahalí ji svým jasem, takže bude moci nalézt znovu svou jednotu a svatost a světu vydá plné, univerzální a dokonalé svědectví o Ježíšovi.*
- *Ohnivě jazyky sestoupí na vás, moji ubozí synové, které tak podvádí a svádí satan a všichni zlí duchové, kteří v těchto letech dosáhli velkého triumfu. A tak budete osvíceni tímto božským Světlem a uvidíte sebe samy v zrcadle pravdy a svatosti Boží. Bude to jako soud v malém, který otevře dveře vašeho srdce k přijetí velkého daru Božího milosrdenství.*

Duch Svatý tedy učiní nový zázrak všeobecné proměny v srdcích a v životě všech: hříšníci se obrátí, slabí budou posílení, nemocní dosáhnou zdraví, zbloudilí se navrátí do Otcova domu, oddělení a rozdělení dojdou k plné jednotě. Tak se uskuteční zázrak druhých Letnic, které přijdou s triumfem mého Neposkvrněného Srdce nad světem.“

Je to téměř celé poselství z 4. 6. 1995.

22. 5. 1994

V poselství z 22. 5. 1994 pokračuje Panna Maria o účincích osvětlení svědomí:

„Hříšníci se vrátí k milosti a svatosti; zbloudilí na cestu dobra; vzdálení do Otcova domu; nemocní k úplnému uzdravení;“ a hned přidává další důležitou věc: *„pyšní, nečistí, zlí spolupracovníci satanovi budou navždy poraženi a odsouzeni.“*

To znamená, že tvář v tvář této mimořádné milosti bude každý postaven před novou volbu a někteří, příliš zatvrzelí v hříchu nebo již zaprodaní satanovi, odmítnou konvertovat. (Srov. Zj 22,11: *„Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je poskvrněný, ať se poskvrňuje dál, kdo je spravedlivý, ať žije spravedlivě dál a svatý ať se posvěcuje dál.“*)

13. 5. 1988

Stejně doplnění popisu nacházím v poselství z 13. 5. 1988, které předchází poselství z 22. 5. 1988: *„Srdce Ježíšovo se chystá vylít proudy své božské slitovné Lásky. Pro svět nastala hodina velkého milosrdenství. Sestoupí jako rosa na každou ránu; otevře nejtvrďší srdce; očistí duše ponořené do hříchu; hříšníky přivede k obrácení a všem udělí milost úplné obnovy.“* Je to doplnění účinků osvětlení svědomí: *„... otevře nejtvrďší srdce; očistí duše ponořené do hříchu; hříšníky přivede k obrácení...“*

„Soud v malém“

Myslím tedy, že v den, kdy uvidíme sebe sama „na soudu v malém“, v Božím světle, kterým je Bůh sám, kdy se uvidíme před Bohem takoví, jací jsme, a před sebou samými jako v zrcadle, tehdy budou tvrdá srdce pukat od bolesti, když uvidí před Bohem svůj stav, stav svého srdce plného zloby, tehdy se mnozí hříšníci obrátí a také i my, až uvidíme své nejmenší nedostatky, jak to vytrvale opakovala ve svém *Deníčku* svatá Faustyna (viz Dodatky). Duch Svatý tak uskuteční druhé Letnice a Ježíš vylije proudy své milosrdné lásky na duše.

Všeobecná milost

Dál je řečeno, že to bude milost daná všem. *Všem*, což znamená, že milost bude univerzální. Nikdo tomuto *osvětlení* neunikne, bude tak silné a neodbytné jako proud řeky. Potom se praví: bude to *milost*, ne *zásluha*. Tedy čistý dar z nebe – milost z nebe. Bude to poslední otcovské milosrdenství před velkým Dnem Páně a velkým soudem.

V lidské svobodě

Avšak neříká se, že se každý obrátí: bude to *milost daná všem*, ale stále zůstáváme svobodní v tom, jestli Boží milost přijmeme, nebo odmítneme.

Tento úžasný a poslední projev Božího milosrdenství udělený celému lidstvu ponechá všem svobodnou volbu říci Bohu *ano*, tomu, *„který je slunce spravedlnosti a který má na svých křídlech uzdravení“* (Mal 3,20),

anebo odmítnout toto uzdravení, přijmout svůj hříšný stav jako vlastní volbu, odmítnout poslední projev Boží dobroty, nenávidět ji, a tak ve svém svědomí jít proti Bohu, do prostoru zatraceného zloducha.

Po druhých Letnicích vyjít ven

Panna Maria říká, že po těchto událostech vyjdeme jako první apoštolové na otevřené prostranství se „*zázrakem naší úplné proměny*“. Jakkoli jsme bázlivi a ustrašení, vyjdeme z večeřadla jako odvážní a neohrožení svědkové Ježíše Krista, mocně utvrzení v jeho pravdě, zapálení ohněm Ducha Svatého. Myslím, že se také setkáme s nesmírnou touhou milionů hříšníků po Božím odpuštění, po té děsivé zkušenosti „soudu v malém“ o stavu jejich i našeho svědomí před milosrdným, avšak spalujícím soudem Božím. Možná strávíme celé dny a noci ve zpovědnici, abychom připravili lidská srdce na Ježíšův návrat ve slávě, zatímco zatvrzelá srdce a satanisté nás přivedou k válce zuřivější než kdy předtím, protože budou úplně vydáni na milost a nemilost svému pánu Satanovi. Bude to strašná válka na konci časů, která už začala a kterou popsal sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu, když mluví o apoštolech posledních časů – „tehdy se stane válka děsivou“. Ale měla by to být krátká doba, jak říká evangelium i Panna Maria. (Mt 24,22: „*A kdyby ty dny nebyly zkráceny, nikdo by se nezachránil. Ale kvůli vyvoleným budou ty dny zkráceny.*“)

Nové věci a tradice

Panna Maria praví: „*Bude to nový oheň*“, později v poselství z 2. 10. 1992: „*Až se to stane, bude to tak ohromná věc, jaká se nestala nikdy od začátku světa.*“

Jak už jsme se zmínili, souvisí to s oznámením tří andělů z Apokalypsy (Zj 14), kde se mluví o Božím soudu. Přijměme velmi vážně tato prorocká slova z Apokalypsy (srov. Zj 14,7): „**První anděl má za úkol ohlašovat všem toto poselství. Volal mohutným hlasem: ,Chvalte Boha a poslouvejte ho, chvalte ho, protože přišla hodina jeho soudu. Kľaňte se tomu, který stvořil nebe i zemi, moře i prameny vod.**““

Ti, kteří odmítnou tento andělův příkaz, vystavují se nebezpečí, že se ve velký den soudu ocitnou proti Bohu. Den soudu začne milosrdně tímto „soudem v malém“, který nás v každém případě postaví před náš konečný rozsudek. Jak vidíme, bude to „nová věc“, „nikdy nebyla od počátku světa“, a to, že to není zaneseno v Tradici, nesmí být důvodem k jejímu odmítnutí. Vždyt soud v Den Páně je podle Bible, Tradice i Učitelského úřadu církve stále součástí obsahu naší víry. Je pouze naznačeno, že „den“ není jen fyzický den, jako bylo už na začátku Bible (kde se „dny“ stávají 24hodinovými až po stvoření slunce, ve „čtvrtém dni“). „Den Páně“ ve svém nejplnějším smyslu byl vlastně už Velký pátek. Nyní je v tomto „Dni“ naznačena modalita, která znovu vkládá téma milosrdenství, nových Letnic, vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, našeho odvážného „posledního apoštolátu“ předtím, než se naplní spravedlnost.

Dodatek

ÚRYVKY Z DENÍČKU SVATÉ FAUSTYNY

Tyto texty jsou potvrzením varování. V této knížce, rozšířené v celé Církvi, se stalo toto téma, spolu s třetím fatimským zjevením, v Církvi už „tradicí“.

Číslo 36:

„*V jisté chvíli jsem byla předvolána před Boží soud. Stála jsem sama před Pánem. Ježiš vypadal tak jako při umučení. Za chvíli rány zmizely a zůstalo jich jen pět, na ruku, na nohách a v boku. Vtom jsem uviděla stav své duše tak, jak na ni hledí Bůh. Jasně jsem viděla všechno, co se Bohu nelíbí. Nevěděla jsem, že i z tak nepatrných věcí je třeba zodpovídat se Bohu. Jaká to byla chvíle! Kdo ji popisuje? Stát tváří v tvář Trojsvatému. Ježiš se mě zeptal: „Kdo jsi?“ Odpověděla jsem: „Jsem tvá služebnice, Pane.“ „Zaslouhuješ si jeden den očišcového ohně.“*“

Číslo 83:

„*Napiš toto: Ještě než přijdu jako spravedlivý Soudce, přijdu jako Král milosrdenství. Dřív, než nadejde den spravedlnosti, bude lidem dáno znamení na nebi. Zhasnou všechna světla na nebi a bude hluboká tma po celé zemi. Tehdy se objeví na nebi znamení kříže a z otvorů, kde byly probodeny ruce a nohy Spasitele, (budou) vycházet veliká světla, která budou po nějaký čas osvětlovat zemi. Bude to krátce před posledním dnem.*“

První věta připomíná naše téma. Je zajímavé povšimnout si souvislosti s dalšími událostmi konce časů. (Srov. Mt 24,29–30: „*Hned po soužení těch dnů se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. Potom se objeví znamení Syna člověka na nebi a tehdy budou naříkat všechny národy země. A lidé uvidí Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s velikou mocí a slávou.*“)

Číslo 71:

„Ó Božské Slunce, v Tvých paprscích vidí duše nejjemnější zrnka prachu, která se Ti nelíbí.“

Číslo 324:

„Po sv. přijímání jsem viděla Pána Ježíše v té podobě, v jaké jsem ho viděla při jedné adoraci. **Pánův pohled pronikl moji duši skrz naskrz. Ani nejmenší smítko neunikne jeho pozornosti.**“

Číslo 560:

„Jak sladký je pohled mého Pána. **Jeho zrak proniká moji duši do nejskrytějších hlubin...**“

Číslo 383:

„Byly tam tři sestry, na které Ježíš hleděl přísně. Nevím, z jakého důvodu, vím jen to, **jak strašné je setkat se s takovým pohledem, jenž je pohledem přísného soudce.** Mě se ten pohled netýkal, a přece jsem strnula úlekem.“

Číslo 852:

„Dnes mě náhle **jako blesk pronikl Pánův pohled. Vtom jsem poznala nejmenší stíny ve své duši. Poznala jsem do hloubky svou nicotu**, padla jsem na kolena, odprošovala jsem Pána a s **velikou důvěrou jsem se vrhla do jeho nekonečného milosrdenství.** Takové poznání mě neubíjí ani nevzdaluje od Pána, ale spíš v mé duši vzbuzuje větší lásku a bezmeznou důvěru. Zkroušenost mého srdce je spojena s láskou. Ty zvláštní Boží záblesky formují moji duši. Ó sladký paprsku Boží, prosvěcuj mě do nejskrytější hlubiny, neboť toužím dosáhnout co největší čistoty srdce i duše.“

P. Laurent Larroque, Fatima, červen 2022

Prof. Dr. IVAN POJAVNIK

SVEDECTVO

Výňatek z publikace

P. Quartilio Gabrielli • Dr. Ivan Pojavnik • Santina Raimondo

DON STEFANO GOBBI

SVEDECTVÁ

ROZSIEVAČ ZÁZRAKOV

V prvej polovici júla 1977 sa uskutočnili prvé medzinárodné duchovné cvičenia MKH v pustovni Monte Giove (pri Fano) s kňazmi pochádzajúcimi z Talianska, Francúzska, Nemecka a Juhoslávie (18 účastníkov). Pri tej príležitosti dala Panna Mária posolstvo, v ktorom povedala: „*Je to nepretržité večeradlo, aké bolo v Jeruzaleme po návrate môjho Syna Ježiša k Otcovi.*“ (14. júla 1977)

Už predtým som sa zúčastnil mnohých duchovných cvičení, ale po prvý raz som intenzívne zažil Večeradlo prvej Cirkvi ako „jedno srdce a jedna duša“ (Sk 4,32). Mohla sa pocítiť osobitná prítomnosť Božej Matky a Matky Cirkvi a uskutočnilo sa tvrdenie pápeža Pavla VI.: „*Kde je Panna Mária, tam je Ježiš, tam je Cirkev.*“

Don Stefano prijal od Ducha Svätého „charizmu Večeradla“ v dokonalom súlade s Druhým ekumenickým vatikánskym koncilom, ktorý ako začiatok druhých Turíc obnovil istým spôsobom v Cirkvi Večeradlo prvých Turíc. „Prinášam vám prítomnosť Panny Márie,“ vyhlásil don Stefano počas jedného národného Večeradla v Slovinsku. Panna Mária potvrdzovala svojou materinskou prítomnosťou, že don Stefano bol jej autentickým nástrojom a že MKH je jedine jej dielom. Počas Večeradla sa don Stefano javil „iným“, počas svojho rozprávania bol akoby premenený osobitnou prítomnosťou Matky v poriadku milosti. Mimo Večeradla boli niekedy jasne viditeľné jeho ľudské hranice.

Na základe učenia Jána XXIII. a posledného Koncilu rozvinuli Pavol VI., Ján Pavol II. a Benedikt XVI. náuku o Večeradle a podporovali jej uskutočnenie, avšak nepodarilo sa im rozšíriť ho v Cirkvi: boli „hlasmi“, ktoré volajú na púšti. Naproti tomu don Stefano Gobbi bol výnimočným rozsievateľom Večeradiel: prostredníctvom jeho poslania sa rozšírili v Cirkvi nespočetné Večeradlá. Toto rozmnoženie sa nedá vysvetliť ľudským spôsobom, avšak znamená veľký zázrak Otcovho a Synovho Ducha, uskutočnený s panenskou a materskou spoluprácou Nepoškvrneného Srdca jeho milovanej Nevesty.

Posolstvá o Večeradle, v ktorých vystupuje Panna Mária ako Nevesta Ducha Svätého a Matka Cirkvi v zázraku Turíc, sú veľmi dôležité. Áno, Duch Svätý je dušou Cirkvi, a ona je v prvom rade a predovšetkým pokračovaním turického zázraku a ako taký sa rodí „zhora“, nie je teda ľudskou organizáciou, ktorá sa rodí „zdola“, v ktorej veľmi ľahko prevažuje „démon organizácie“ (Pius XII.: Panna Mária nás chce slobodných od vplyvu tohto démona: porov. 16. septembra 1974).

MKH sa modlitbou ruženca vo Večeradle spolu s Tou, ktorá je „Prosiaca Všemohúcnosť“, nachádza v srdci realizácie posledného Koncilu a druhých Turíc. V čase veľkej polárnej noci popierania Boha, rozšíreného odpadu a apokalyptického súženia totiž v Nepoškvrnenom Srdci Ženy odetej slnkom je isté útočisko spásy, kde sa Pánov Duch v hojnosti rozširuje a žiari začiatok druhých Turíc. Preto by mal byť každý kňaz MKH, podľa príkladu dona Stefana, horlivým šíriteľom Večeradiel.

„*Je to napĺňanie sa fatimského posolstva, čo sa uskutočňuje vo všetkom milosrdnom konaní vašej nebeskej Matky. V ňom som žiadala o zasvätenie sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, čo je istý prostriedok na dosiahnutie obrátenia srdca a života a privedenie ľudstva na cestu jeho úplného návratu k Pánovi. Prostredníctvom môjho Ma-*

riánskeho kňazského hnutia sa toto zasvätenie, ktoré som chcela a žiadala, uskutočňuje vo všetkých končinách zeme...

Je to napĺňanie sa fatimského posolstva, čo sa deje vo večeradiách, rozšírených po celom svete, o ktoré som vás žiadala, aby som vás zhromaždila v modlitbe, konanej so mnou a mojím prostredníctvom.“ (8. mája 1997)

Od začiatku svojho poslania svedčil don Stefano, že charizmu dostal 8. mája 1972, práve na mieste zjavení Panny Márie trom malým deťom vo Fatime, keď sa modlil v kaplnke pred sochou nebeskej Mamy. Vďaka tejto charizme sa stal výnimočným rozsievateľom prežívaného zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Božej Matky a Matky v poriadku milosti. Zasadil toto semeno do srdca všetkých členov MKH a Mariánskeho hnutia.

Toto rozšírenie prežívaného zasvätenia a jeho rastu v Cirkvi pochádza z osobitného pôsobenia Ducha Otca i Syna. V tomto aspekte je MKH uskutočnením fatimského posolstva. Poskytlo veľkú pomoc pápežom Pavlovi VI., Jánovi Pavlovi II. a Benediktovi XVI., ktorí fatimské posolstvo prijali a snažili sa ho niesť putujúcemu Božiemu ľudu cestou prežívaného zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

„Vyvolila som si ťa, aby si ukázal všetkým, najmä svojim bratom kňazom, bohatstvá a zázraky môjho Nepoškvrneného Srdca.“ (19. novembra 1975)

„Je to moje dielo, ktoré uskutočňujem prostredníctvom môjho Mariánskeho kňazského hnutia. Preň som vyvolila toto svoje malé dieťa, aby som ho urobila nástrojom mojich veľkých zázrakov vo všetkých kútoch sveta.“ (19. júna 1993)

„Ja som sadil, Apollo polieval, ale vzrast dal Boh. A tak ani ten, čo sadi, nie je nič, ani ten, čo polieva, ale Boh, ktorý dáva vzrast. Lebo my sme Boží spolupracovníci a vy ste Božia roľa a Božia stavba.“ (1 Kor 3,6–8) V perspektíve rastúcej sejby zmieneného prežívaného zasvätenia sa i večeradiel sa don Stefano javí ako výnimočný rozsievateľ zázrakov na Božom poli, totiž v Cirkvi, ale nie ako ich tvorca; boli povolani k bytiu a vyrástli jedine od Všemohúceho Boha, Jedného v Trojici, ktorý ich uskutočnil v Kristovi a pre Krista, prostredníctvom spolupráce s Nepoškvrneným Srdcom Panny Márie v poriadku milostí a omnoho nižšej s donom Stefanom.

Tieto zázraky dokazujú, že don Stefano bol spolupracovníkom Božím i Matky Cirkvi, nimi vyvolený nástroj a používaný na uskutočnenie ich transcendentného plánu, ale vzhľadom na seba ničota: *„Pokladaj sa preto za nič, považuj sa skutočne za neschopného.“ (27. mája 1974)*

Tu vzniká dôležitá otázka: Ako bol don Stefano výnimočným rozsievateľom zázrakov na Božom poli, bol teda on sám schopný vymyslieť posolstvá Modrej knihy, ktoré odhaľujú bohatstvá a zázraky Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, alebo skôr zostúpili do jeho srdca vo forme vnútornej reči z Nepoškvrneného Srdca Ženy odetej slnkom? Na základe princípu dostačujúceho dôvodu je potrebné uviesť, že v Cirkvi nie je nikto, a preto ani don Stefano Gobbi by nemohol ľudsky urobiť takú vec. Nebola a nezostane predovšetkým kniha jej posolstiev *„záhradou najväčších a výnimočných zázrakov“ (22. marca 1988)* Nepoškvrneného Srdca Panny Márie v živote dona Stefana?

Kráľovná sveta rozsievala prostredníctvom poslania tohto svojho slabého dieťaťa, bez ľudských prostriedkov propagandy, svoje najväčšie zázraky v piatich kontinentoch zeme.

Pri pozorovaní rastúcej sejby vyššie uvedených zázrakov po celom svete vychádza najavo, že MKH je Matkino dielo v poriadku milosti: ovocie výnimočného zásahu Ženy odetej slnkom, ktorá, poslaná od Krista (od jediného Boha v Trojici), zostupuje z neba ako nikdy predtým, aby matersky pomáhala Cirkvi a ľudstvu počas apokalyptického súženia.

NÁDHERNÁ KORUNA

Grécke slovo „stephanos“ znamená „koruna“. Po odchode dona Stefana z tohto sveta vidíme ešte lepšie, že bol naozaj *„korunou pre Nepoškvrnené a Bolestné Srdce Panny Márie“ (porov. 26. decembra 1974)*: v kontinuitate s Fatimou bol privilegovaným prijímateľom najväčšieho súkromného zjavenia Nepoškvrneného Srdca Božej Matky a Matky Cirkvi v dejinách, ktoré chcela Najsvätejšia Trojica v čase úplného uskutočňovania knihy Zjavenia, aby ešte viac zažiarilo „veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd“ (Zj 12,1). Dokonca priamo jediné znamenie v nebi:

„Je len jedno znamenie, ktoré Boh dnes dáva svetu a Cirkvi: som to ja sama. Len ja som bola predpovedaná ako veľké znamenie na nebi: Žena odetá slnkom, s mesiacom ako podložkou pod svojimi nohami a dvanásť hviezd ako žiariaca koruna okolo jej hlavy. Je predpovedané moje víťazstvo nad červeným drakom a triumfujúcim ateizmom, dnes zdanlivo víťaziacim. Toto víťazstvo bude dosiahnuté prostredníctvom triumfu môjho Nepoškvrneného

Srdca vo svete a toto víťazstvo dosiahnem s kňazmi môjho Hnutia. Nehľadajte teraz iné znamenie na nebi: toto bude jediné znamenie!“ (30. novembra 1974)

Don Stefano bol nádhernou korunou Nepoškvrneného Srdca Ženy odetej slnkom: mocná duchovná anténa, ktorá prijímala a prenášala jej prečisté svetlo v polárnej noci rastúceho popierania Boha v čase, keď v Cirkvi rástol proces zmätku a odpadu od evanjelia a od Ježiša Krista, jediného Spasiteľa sveta. Nasmeroval nás, aby sme očami viery pozerali len na toto veľkolepé znamenie, aby sme prijali Božie a víťazné svetlo Slnka – Krista (Najsvätejšej Trojice). On ako nikto iný kontemploval a priblížil nás k Máriinu tajomstvu v tajomstve Krista a v srdci Najsvätejšej Trojice.

Zjavenie, ktoré prijal, obsahuje tiež, medzi iným, najprenikavejšie vysvetlenie ôsmej kapitoly dogmatickej konštitúcie Lumen Gentium: „Blahoslavená Bohorodička Panna Mária v tajomstve Krista a Cirkvi. Táto kapitola znamená podľa plánu jediného Boha v Trojici vrchol konštitúcie o Cirkvi a Druhého ekumenického vatikánskeho koncilu.“

Vo Fatime dala Panna Mária apokalyptické posolstvo týkajúce sa konca čias (13. mája 1994). Fatimské tajomstvo (tretie?) sa vzťahuje na Cirkev a ľudstvo na konci čias (porovnaj 11. marca 1995) a ono bude očividné tiež s tým, ako sa budú vyvíjať udalosti. Don Stefano Gobbi bol Ženu odetou slnkom prenikavo uvedený do tajomstva jej Nepoškvrneného Srdca a do fatimského tajomstva. Aj preto sa dnes javí ako žiarivá koruna, ktorá nám pomáha nájsť správnu orientáciu „v období zmätku“, v „tichej apostáze“ a v „kultúre smrti“ (porov. Ján Pavol II., Apoštolská exhortácia *Ecclesia in Europa*), v temnote, skúške a v apokalyptickom súžení.

DUCHOVNÉ CVIČENIA NAD KATAKOMBAMI

V prvej polovici júla 1978 sa uskutočnili druhé medzinárodné duchovné cvičenia MKH v kláštore situovanom nad katakombami svätého Kalixta v Ríme (okolo 60 účastníkov). Ešte stále si spomínam na hlas dona Stefana, ktorý počas jednej meditácie kričal: „Pokora, pokora, pokora!“ Pochopil až do hĺbky nevyhnutnosť tejto čnosti v čase, keď vzrástlo pokušenie, ktoré o dva roky neskôr definoval Ján Pavol II. v príhovore francúzskym biskupom ako pokušenie k pýche tak hlboké, univerzálne a silné, k akému ešte v dejinách ľudstva a Cirkvi nikdy nedošlo.

Don Stefano sa postavil proti drakovmu chvostu, ktorý cez toto pokušenie zapríčinil po Druhom vatikánskom koncile početné zlyhania vo viere medzi členmi kléru a spôsobil pád mnohých hviezd na nebi Cirkvi do podzemia (porov. Zj 12,4). Rozvíjaním pokory a ducha duchovného detstva chcel byť duchovne ako dvojmesačné dieťa v náručí nebeskej Mamy, Ženy odetej slnkom (porov. Zj 12,1), ktoré sa nechá povolne niesť ňou. Týmto spôsobom kráčal nad búrlivými vlnami veľkého pokušenia a drakovi sa nepodarilo zastaviť ho alebo narušiť. Postoj dieťaťa ho priviedol k úplnej dôvere v Prozreteľnosť nebeského Otca a k odovzdanosti do jeho vôle. „*Budte poddajní, to je to, čo sa mi najviac páči a čo vás veľa stojí*“ (13. júla 1978), tvrdí pokorná Pánova služobnica vo svojom posolstve účastníkom duchovných cvičení. Poddajnosť kráča spoločne s pokorou. Zatiaľ čo krivka veľkého pokušenia postupuje k svojmu maximu, my, členovia MKH, musíme ísť viac ako predtým s pokorou a poddajnosťou v stopách dona Stefana, aby sme unikli veľmi nebezpečným úkladom besniaceho draka.

Don Stefano praktizoval a vtíkal do hlavy členom MKH pokornú a poddajnú podriadenosť Magistériu Cirkvi, tlačil na nich, aby si vážili, poznávali a oboznamovali iných s dokumentmi Petrových následníkov. Bolo to naozaj prozreteľnostné v čase spochybňovania Magistéria po Koncile, keď narástlo vnútorné rozdelenie Cirkvi (porov. 11. februára 1979) a skrytému, zákernému prenasledovaniu sa podarilo „zvnútra“ odsunúť na okraj učenie Petrovho následníka (porov. 3. marca 1979), „*ponechávať bez povšimnutia jeho Učiteľský úrad a v praxi robiť opak toho, čo on nariaďuje*“ (11. februára 1979). Prostredníctvom tohto procesu sa pomaly vytvorili falošný Kristus a falošná Cirkev (porov. 17. júna 1989) bez toho, aby si to mnohí povšimli.

Počas zmienených duchovných cvičení povedala Panna Mária v posolstve:

„*Ste tiež v meste, kde žije, trpí a obetuje sa pápež, Ježišov nástupca, môj prvý najmilší syn. Chcela som vás mať pri ňom, aby ste mu teraz pomáhali v poslednom a najbolestnejšom úseku jeho cesty.*“ (13. júla 1978)

V protiklade s čiastočnými interpretáciami posledného Koncilu, na proces sekularizácie v teológii, protestantizácie v exegéze, odpade od katolíckej viery a vo vytváraní falošného Krista a falošnej Cirkvi sa pápeži Pavol VI., Ján Pavol I., Ján Pavol II. a Benedikt XVI. (sú to „konciloví pápeži“, pretože sa osobne zúčastnili celého priebehu Vatikánskeho koncilu) vnútorne pripodobnili v dokonalých stupňoch ukrižovanému Kristovi. Nemôže sa zabudnúť, ako sa don Stefano modlil vo Večeradlách za týchto pápežov, tým im prinášal značnú duchovnú pomoc. Tak MKH naozaj prijalo úlohu apoštola Jána pod Ježišovým krížom vedľa bolestnej Matky.

V stredu sme koncebrovali svätú omšu v Bazilike svätého Petra a po obede sme sa zúčastnili poslednej generálnej audiencie Pavla VI. Vskutku, hneď nato šiel do Castel Gandolfa, kde zomrel na sviatok Premenenia Pána. Don Stefano sa cítil v súlade s Pavlom VI., ktorý prijal od Ducha Svätého „charizmu premenenia“, ktorú vlastnil aj don Stefano. Bez „charizmy premenenia“ nemôže nikto preniknúť do posolstiev Modrej knihy a ani do učenia „koncilových otcov“, ktorí interpretujú Druhý všeobecný vatikánsky koncil bez prerušenia s posvätnou Tradíciou ako novú etapu rozvoja náuky pre novú éru.

V tú istú stredu bol prijatý don Stefano spolu s ďalšími troma kňazmi kardinálom, prefektom Kongregácie pre náuku viery, Franjom Seperom (1905–1981) a hovoril s ním o duchovných cvičeniach a o MKH. Možno po prvý i posledný raz navštívil don Stefano budovu tejto Kongregácie, ktorej sa následne stal prefektom kardinál Jozef Ratzinger, a ten skúmal Modrú knihu dvakrát za sebou.

„Vaše večeradlo bolo pravým eucharistickým večeradlom: k Ježišovi v Eucharistii smerovala vaša modlitba, vaša láska a váš život. Ste povolaní, aby ste sa stávali stále viac apoštolmi a novými mučeníkmi Ježiša prítomného v Eucharistii. Preto musí stále viac vzrastať vaše zmierenie, vaša adorácia a váš nábožný život. Eucharistické Srdce Ježišovo urobí pre každého z vás veľké veci.“ (13. júla 1978)

V tých dňoch sa don Stefano počas homílie, keď stál nad hrobmi mučeníkov z času rímskeho impéria, obrátil smerom k východu, ku krajinám komunistickej totality. Zdvihol pravú ruku na znamenie hrozby a oznámil pro-roctvo o priblížení sa konca komunistickej vlády, čo sa v tom čase zdalo nemysliteľné a nemožné. Kráľovná víťazstiev prostredníctvom svojho malého syna nám chcela pripomenúť, že Boh mocnárov zosadzuje z trónov a pokorných povyšuje (porov. Lk 1,52).

Ježiš robí vo svojom nekonečnom ponížení v Eucharistii veľké veci v srdciach pokorných, ktorí ho milujú, a tak formuje aj svojich nových apoštolov: apoštolov posledných čias. Oni, nad hrobmi nespočetných mučeníkov, v 20. a 21. storočí, počas apokalyptického súženia, s dôverou čakajú na prekvapujúci, nečakaný a nesmierny slnečný zázrak: víťazstvo Nepoškrveného Srdca Ženy odetej slnkom, ktorý bude súvisieť s najväčším žiarením Ježišovho eucharistického kráľovstva. Don Stefano bol prorockým zvestovateľom tejto udalosti. Toto Večeradlo bolo vo svojom celku, nad hrobmi nespočetných rímskych mučeníkov, spásonosnou udalosťou a prorockým znamením Ježiša, Kráľa večnej slávy, ktorý prostredníctvom Nepoškrveného Srdca Ženy odetej slnkom porazí to najgigantnejšie antikresťanské impérium v dejinách a ohavnosť opustenej Cirkvi hlasom dojčeniec, modlitbou maličkých a slabosťou nových eucharistických mučeníkov (svedkov). Panna Mária vyznačila cestu verejného poslania apoštolov posledných čias a jej Hnutia.

SVÄTYŇA V CASTELMONTE: BOŽIA MATKA S DOJČIACIM JEŽIŠOM

Don Adriano Menozzi, farár v San Marco (Placensis, Udine) bol už od roku 1974 veľkým priateľom a podporovateľom dona Stefana. Vo svojej fare mu vyhradil jednu izbu na poschodí, kde ho vždy prijal, keď prišiel k nemu na jeden alebo dva týždne. Táto fara sa stala pre dona Stefana východiskovým bodom na cestách do Juhoslávie, Československa, Maďarska a Rumunska.

V rokoch 1983–1984 bola Modrá kniha skúmaná na Kongregácii pre náuku viery, ktorá sa napokon obrátila na milánskeho arcibiskupa Karola Mária Martiniho, aby on rozhodol, či dať alebo nedať povolenie pre novú tlač knihy, keďže don Stefano patril do jeho diecézy. Don Stefano čakal na toto povolenie celé mesiace, avšak nepri-chádzalo. Raz teda, keď bol vo Friuli, dal Panne Márii sľub: „Ak mi bude povolenie udelené, vždy, keď prídem do tejto oblasti, pôjdem ako pútnik do Castelmonte.“

Castelmonte je najznámejšia a najnavštevovanejšia svätyňa vo Friuli Venezia Giulia, nachádza sa na vrchole hory osem kilometrov východne od Cividale a takmer na hraniciach so Slovinskom. Vo svätyni je už mnoho storočí uctievaná socha Božej Matky, ktorá sedí a má na kolenách dojčiaco Ježiša (nahého), obaja majú na hlavách vzácne koruny. Svätyňa je obklopená murovanou ohradou, takže vrchol hory je tiež kaštieľom. Krátko po sľube bolo povolenie k tlači udelené a don Stefano sa stal stálym pútnikom na Castelmonte.

Don Stefano sa do Castelmonte odoberal vždy v sprievode dvoch alebo troch kňazov. Počas cesty sa modlila prvá časť ruženca, vo svätyni sa koncebrovala svätá omša a obnovovalo sa zasvätenie Nepoškrvenému Srdcu Panny Márie. Potom sa modlila druhá časť ruženca a pri návrate tretia.

Vo svätyni dala Panna Mária po prečítaní evanjelia, alebo počas či po modlitbe svätého ruženca niekoľko posolstiev. Don Adrián nosil vždy so sebou magnetofón. Don Stefano vyslovoval tieto posolstvá, ktoré mali veľmi

vysoký teologický obsah, silným hlasom, bez prerušenia, čo je istý dôkaz, že si ich nevymýšľal uvažovaním svojich myšlienok. Don Adrián ich zaznamenával a následne prepisoval písacím strojom, potom ich don Stefano znovu čítal a napokon boli zverejnené do Modrej knihy. Toto je genéza niekoľkých posolstiev, ktoré patria medzi najkrajšie, ktoré máme v Modrej knihe Hnutia.

Na čítanie knihy posolstiev a nechanie sa nimi formovať, je nevyhnutné vystúpiť na vrch Nepoškvrneného Srdca Matky v poriadku milosti po ceste duchovného detstva (porov. Castelmonte, 21. januára 1984, 9. novembra 1984), ktoré je veľkolepé. Na pochopenie a prežívanie do hĺbky slova prečistej Panny a Matky Vtelenej Múdrosti je potrebné postupovať po tejto jednoduchej a krásnej, ale ťažkej ceste, na priblíženie sa stále viac k dojčenému Ježišovi, jej nadprirodzené slovo je naozaj kvet múdrosti, kvapka rosy a prameň milostí (porov. 9. februára 1985), vskutku, treba sa stať čistými myslou, srdcom i telom (porov. 11. februára 1985), napodobňovaním čností Matky čistoty, celej krásnej (porov. 14. februára 1985). Toto slovo je ako duchovné mlieko pre malé deti, ktoré ich necháva rásť a pomáha im prekonávať modernú civilizáciu povrchnosti, krátkozraké svetácke filozofie, teoretický a praktický ateizmus a materialistické ideológie, a predovšetkým im pomáha kráčať ponad gigantný labyrint tej najprepracovanejšej a subtílnej falošnej vedy (gnózy) moderného teologického racionalizmu (porov. 28. januára 1978). V priebehu vystupovania, po nemalých námahách, nachádzajú aj neviditeľný hrad, aby boli chránení a bránení v apokalyptickom boji.

„Vyvolila som si ťa a pripravila pre víťazstvo svojho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“ (19. decembra 1973)

Panna Mária formovala svojimi posolstvami ako prvého dona Stefana, aby sa ako horolezec priblížil k jej Nepoškvrnenému Srdcu so vzrastajúcim cvičením sa v čnostiach dojčiacemu Ježišovi a aby sa premenil na dojča v poriadku milosti. Don Stefano sa nechal povoľne formovať Nebeskou Mamou, nechal sa vyzliecť od nedokonalostí, neusporiadaných naviazaností, ľudských opôr, neužitočných záťaží... skrátka zvyškov starého človeka a jeho nerestí. Prišiel na vysoké úrovne vrchu, bol taký zvrhnutý a nahý, že sa podobal dojčiacemu Ježišovi, a to pritiahlo množstvo ľudí k tomu, aby ho nasledovali.

„Toto je moje dielo, ktoré robím v Cirkvi tvojím prostredníctvom.“ (27. mája 1974)

Nebeská Mama postavila dona Stefana ako stáleho vodcu svojho Hnutia, v ktorom horolezci jej Nepoškvrneného Srdca prechádzajú rovnakou vystupujúcou cestou so stále intenzívnejším praktizovaním čností, aby sa priblížili a pripodobnili dojčiacemu Ježišovi. Popri vystupovaní dôjde k postupnému premeneniu (je v nich zvyšok starého človeka veľmi veľký) a stávajú sa dospelými, potom mladými, potom deťmi, potom malými deťmi a napokon dojčatami (u nich je zvyšok starého človeka minimálny) v poriadku milosti.

„V týchto rokoch som vás ako Matka matersky formovala svojimi posolstvami... V týchto posolstvách vám odhaľujem aj svoj plán v jeho tichej príprave, v jeho bolestnom uskutočňovaní a víťaznom splnení.“ (9. novembra 1984) Keď sa necháme formovať posolstvami, MKH sa postupne podieľa na výstupe do výšok Nepoškvrneného Srdca Kráľovnej víťazstiev, na jej pláne, ktorý je ten istý ako plán Otca, Syna i Duchu Svätého, na epochálny prechod Cirkvi a ľudstva do novej éry (porov. 5. novembra 1977), „ktorý spočíva v tom, aby bol porazený satan, pôvodca hriechu a všetkého zla, ktoré sa rozšírilo vo svete. Kráčajte so mnou a potom vy sami budete vo svete nepoškvrneným svetlom, ktoré premôže temnotu zla a hriechu.“ (13. júla 1978)

Tento obdivuhodný vnútorný výstup je rozhodujúci pohyb, pretože pripravuje cestu k víťazstvu Nepoškvrneného Srdca Ženy odetej slnkom, ktoré predpovedala vo Fatime. Je preto pochopiteľné, že sa proti zástupu týchto horolezcov rozbesní pekelný drak s jeho satelitným systémom a so zástupom jeho verných spolupracovníkov na zemi. Ako vodca horolezcov bol don Stefano špeciálnym terčom Zlého, ktorý v ňom videl obávaného pôvodcu pripravujúceho jeho veľkú porážku.

„Žiadny zásah zvonka nebude nikdy môcť uškodiť tomuto môjmu dielu, ktoré s veľkou starostlivosťou začínam pre záchranu svojej Cirkvi.“ (27. mája 1974)

Vyššie načrtnutý výstup je podstatne vnútorný, nadvesmírny (nebeský), nadprirodzený a prirodzený. Žiaden vonkajší zásah ho nemôže zastaviť. Don Stefano nás viackrát napomenul, vzhľadom na túto skutočnosť, že iba ak my sami padneme do satanových úkladov, odchýlime sa od priamej cesty prežívaného zasvätenia a vrátime sa dozadu. Ani prenasledovanie, ktoré Panna Mária predpovedala, nebude môcť jej zástup zastaviť: naopak, ono urýchlí čas víťazstva jej Srdca príchodom slávneho Kristovho kráľovstva. Don Stefano viackrát citoval Sväté písmo, v ktorom videl predpovedané víťazstvo zástupu Ženy odetej slnkom:

„Pane, náš Vládca, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi! Tvoja veleba sa vznáša nad nebesia. Z úst nemluvniat a dojčienec pripravil si si chválu naprotiveň svojim nepriateľom, aby si umlčal pomstivého nepriateľa.“ (Ž 8,2–3)

VÝZNAMNÁ ČRTA DONA STEFANA

Don Stefano vychádzal z fary Svätého Marka v ktoromkoľvek ročnom období, aby robil dlhé prechádzky do polí friulskej roviny. Mnohokrát som ho sprevádzal. Najprv sme sa modlili svätý ruženec, potom sme hovorili o MKH a súčasnej situácii v Cirkvi a vo svete. Don Stefano chcel byť informovaný predovšetkým o stave katolíckej teológie, rôznych prúdoch, prenikaní heréz do škôl, o rôznych teológoch..., keď dostal ľudské potvrdenie, bol utešený v istote, že posolstvá týkajúce sa aktuálnej teológie boli v súlade s faktami, teda s pravdou.

Don Stefano nebol naivný kňaz, ktorý by sa nechal pritiahnúť a prevziať fascinujúcim vírom oportunistu a relativizmu, ktorý explodoval v Cirkvi po Koncile: skôr chcel vždy zostať na pevnej skale pravdy. Tento jeho postoj je ešte dôležitejší v našich dňoch, keď sa tento vír stáva silnejším, dotieravejším a viac pohlcujúcim.

„Pravda je prvý prejav lásky.“ (Pavol VI.) Toto zameranie bolo významnou črtou dona Stefana, ktoré sa mohlo dobre zahliadnuť v jeho meditáciách. „Nepozerajte sa na tvár toho, kto je vysoko alebo nízko,“ hovorieval nám don Stefano a vyzýval nás, aby sme hovorili pravdu a „*nechali zažiarit svetlo evanjelia*“ (20. októbra 1973).

Podnietený Duchom pravdy prenášal don Stefano ako malé pierko na vlne svojej plnosti jasnú žiaru integrálny pravdy v čase rastúceho doktrinálneho a disciplinárneho zmätku v zahmlenom mori priemernosti a rozširujúcej sa temnoty omylu. To pritiahol početných biskupov, kňazov, rehoľníkov a verných laikov, aby vstúpili do MKH. Táto pravda bola v ňom však spojená s nadprirodzenou láskou, podobnou láske Panny Márie. Rozprával jednoduchým jazykom, čiže múdrom, ktorý bol pochopiteľný všetkým kategóriám poslucháčov.

Don Stefano sa postavil do protikladu dymu otca Iži, ktorý prenikal do Cirkvi po Druhom vatikánskom koncile, „s odvahou pravdy“ (Pavol VI.), odmaskovaním omylov a heréz, ktoré privádzajú k strate celkovej viery a teda k odpadu. On, ako „*koruna Nepoškvrneného a bolestného Srdca Panny Márie*“, bol veľkým obhajcom celého okruhu zjavených právd: integrity a depozitu viery, kým racionalistický neomodernizmus ho rozkladal „vedeckým“ spôsobom. Hľa, to je veľmi bolestný a devastujúci proces „modernistickej dekadencie“ (Pavol VI.). Don Stefano okrem toho strhol masku z tváre mocných apokalyptických beští, ktoré ohrozujú prežitie Cirkvi a ľudstva. Aby to urobil, nebolo azda nevyhnutné, aby uplatňoval vo veľkej miere nadprirodzenú čnosť sily?

Teologický odstredivý pluralizmus, nemajúci konca, ktorý vyčerpával depozit viery, bol predovšetkým únikom od Ukrižovaného Krista – Pravdy, najvyššieho znamenia protirečenia. Pritiahol a ovládol časť katolíkov, formujúc „Cirkev bez dogiem a bez Kristovho kríža“ (Pavol VI.) a „bez objektívnej morálky“ (Ján Pavol II.), čiže prevrátenú, sekularizovanú, pozemskú a podzemnú Cirkev. Panna Mária prostredníctvom prežívaného zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu, ako „Žena pravdy“ (Ján Pavol II.), priviedla dona Stefana k hrdinskému svedectvu o pravde, stvárnila jeho srdce podľa Srdca ukrižovaného Ježiša. Svojimi nespočetnými cestami, námahami, utrpeniami bol povolaný formovať MKH podľa príkladu apoštola Jána, ktorý verne nasledoval Božského Majstra pri výstupe na Kalváriu a zostal pod krížom, vedľa bolestnej Matky.

VELKÝ APOŠTOL PRAVDY A LÁSKY

Keď sa kresťan nechá viesť Duchom pravdy a lásky, kráča v ukrižovanom a vzkriesenom Kristovi po centrálnej a celkovej ceste pravdy a lásky. „Lebo v Kristovi Ježišovi ani obriezka nič neznamená, ani neobriezka, ale viera činná skrze lásku.“ (Gal 5,6)

Nadprirodzená optika viery osvecuje svetlom Božskej pravdy nadprirodzenú schopnosť vôle, ktorá, tak vedená, uskutočňuje skutky Božskej lásky. Vtedy kresťan, ako vnútorný človek, kráča a pokračuje v Kristovi, podporovaný zároveň nadprirodzenou čnosťou nádeje. Avšak v poradí jednaní sú najviac rozhodujúce skutky čnosti lásky, ktorými sa vystupuje na vysoký vrch ukrižovaného a vzkrieseného Krista. Ak sa zavádza rozdelenie medzi pravdou a láskou, kresťan, ako vnútorný človek, vychádza zo Srdca ukrižovaného a vzkrieseného Krista (z Kráľovstva jedného Boha v Trojici), zo Srdca Matky v poriadku milosti i zo srdca Cirkvi: rúti sa do podzemného kráľovstva a otroctva otca Iži.

„Aby ste mohli kráčať po mojej ceste, nesmiete robiť nijaké kompromisy so zlom, lebo táto cesta prebieha len na území nepriateľstva medzi týmito dvoma protichodnými skutočnosťami. Môj syn Ježiš sa stal znamením odporu a On vám bol daný Otcom, aby mnohí skrze neho povstali a mnohí padli do záhuby. Dnes prežívate temné obdobie, lebo sú pokusy dosiahnuť so satanom kompromis všetkými možnými spôsobmi; medzi Bohom a satanom, medzi dobrom a zlom, medzi duchom Ježiša a zmyslaním sveta. Mnohí sa nachádzajú v nebezpečenstve stať sa obeťou tohto všeobecného zmätku. Aj v mojej Cirkvi by sa mohol rozšíriť falošný duch, ktorý nie je duchom Ježiša,

Božieho Syna. Ako neviditeľný jedovatý oblak šíri sa duch zmiešania Boha a sveta a dôjde sa nakoniec tak ďaleko, že sa odníme sila Božiemu slovu, lebo sa odoberie moc hlásaniu evanjelia!“ (8. decembra 1982)

„Evanjelium, ktoré žijete, hlásajte vždy verne a jasne! Vaša reč nech je: »Áno – áno, nie – nie.« Ostatné je od Zlého.“ (2. februára 1976)

„Pravda bez lásky a láska bez pravdy, obidve sa stanú ničivou lžou.“ (Ján Pavol II.) V 20. storočí pokračovalo zväčšovanie najrozľahlejšieho a hlbokého mesta dvojznačnosti a zmätku, ktoré v našom storočí pokračuje k svojmu vrcholu (porov. Zj 17: povestná veľká prostitútka, mesto Babylon). Prostredníctvom procesu sekularizácie v Cirkvi po koncile vzrástol zmätok medzi pravdou a láskou, ako aj ich rozdelenie a protiklad, narástol chaos a kompromis medzi pravdou a omylom, medzi dobrom a zlom. V teologickej oblasti tento proces, ako falošná modernizácia, rozvrátil základy pravdy katolíckej viery, pričom ju zbavil Božského, univerzálneho a nemenného obsahu: *„Vidíte, ako mnohí vaši bratia kňazi zrádzajú Pravdu v snahe prispôbiť ju mentalite sveta, pobádaní klamnou ilúziou, že jej budú ľudia lepšie rozumieť, viac ju počúvať a ochotnejšie ju nasledovať? Žiadna ilúzia nie je nebezpečnejšia, než táto.“* (2. februára 1976)

Don Stefano určite nebol kňazom kompromisu! Bol formovaný Nebeskou Vodkyňou tak, aby kráčal po ústrednej a univerzálnej ceste pravdy a lásky. Takto sa stal veľkým apoštolom pravdy a lásky. S prekvapujúcou silou sa postavil proti „lesknúcemu sa a bábelskému 20. storočiu“ (Pavol VI.) a procesu sebadeštrukcie teológie a Cirkvi. Ako rozhodný protivník bojoval proti „omylu, ktorý je čiastočnou pravdou“ (Pius XI.) a klamstvu, ktoré je „diabolovou značkou“ (Benedikt XVI.).

Don Stefano bol presvedčený, že Ježiš Kristus by aj dnes ohlasoval evanjelium s rovnakou jasnosťou a silou, ako to robil vo svojom čase. Pretože sa usiloval žiť evanjelium „s jednoduchosťou maličkých, zápalom mučeníkov a vernosťou odvážnych svedkov“ (21. januára 1984), stal sa don Stefano veľkým apoštolom druhej evanjelizácie, podobný Jánovi Pavlovi II. Ktovie, nakoľko prispel don Stefano k posväteniu a spásu členov svetského i reholného kléru a laikov? Iba nebo by nám mohlo dať správnu odpoveď.

„Ako apoštolí posledných čias musíte s odvahou hlásať všetky pravdy katolíckej viery, mocne hlásať evanjelium, odhaľovať s rozhodnosťou nebezpečné bludy, ktoré sa preobliekajú za pravdy, aby lepšie oklamali mysle a tak vzdialili veľký počet mojich detí od pravej viery.“ (8. júna 1991)

V miere, v akej sa nechá kňaz (alebo veriaci laik) premieňať Duchom pravdy a lásky na „korunu Nepoškvrneného a bolestného Srdca Panny Márie“, stane sa apoštolom posledných čias. Keď vystúpi do Srdca Ženy odetej slnkom a na vrch ukrižovaného a vzkrieseného Krista, bude žiariť stále viac ako svetlá koruna: ako duchovná anténa prijme a bude vyžarovať všeobecnú pravdu a lásku. Bude prenášať svetlo pravdy s mocou a teplo lásky a bude môcť rozlíšiť v odeve pravdy závažné omyly a nebezpečné herézy, bude schopný odhaliť ich a bojovať proti nim.

Don Stefano nás predišiel na tomto bolestnom i slávnom výstupe, pričom ako odvážny „horolezec“ otvoril novú cestu na veľkolepý vrch Nepoškvrneného Srdca Panny Márie: objavil sa ako priekopník nových čias. Čím viac sa zabúdalo na tento výrok, dosvedčený dejinami Cirkvi, tým viac ho my musíme pripomínať: *„Ty sama si zničila všetky herézy celého sveta.“*

Hrdinské svedectvo pravde, teda celistvosti pokladu viery, je stále naliehavejšou požiadavkou lásky. Avšak zahŕňa v sebe prijatie Kristovho kríža: bolesti vyradenia zo spoločnosti a prenasledovania, pre niektorých dokonca mučeníctva. Don Stefano bol Kráľovnou víťazstiev postavený na čelo jej zástupu, čiže „pokorných a odvážnych kňazov: ochotných nechať sa vysmiať a pošliapať kvôli mne“ (1. augusta 1973). S týmto zástupom zvíťazí pokorná Pánova služobnica nad pyšným a mocným zástupom krátkozrakých karieristov, ktorým chýba všeobecná optika večnosti, čiže viera.

PODPORA MODLIACICH SA KLÁŠTOROV

Ešte predtým, ako don Stefano prichádzal k donovi Adrianovi Menozzimu, zvykol si urobiť zastávku v kláštore Navštívenia v San Vito al Tagliamento, ktorý celý vstúpil do Hnutia. Tam celebroidal svätú omšu, obnovoval s mníškami zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a rozprával o svojich cestách a rozšírení MKH v Cirkvi. Prosil ich, aby jeho cesty podporovali svojimi modlitbami. Vskutku, sestry v kláštore sa za neho modlili, osobitne počas jeho ciest do zahraničia. On veľmi počítal s touto modliacou sa podporou a bol sestrám za ňu vďačný. Avšak vieme, že bolo mnoho kláštorov, ktoré sa za dona Stefana a jeho poslanie modlili.

Takmer vždy sa don Stefano stretol v kláštore so sestrou Máriou Consolatou Taucer. Ešte pred ním prežívala zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie tak intenzívne a s takou detskou dôverou, že vyzerala ako dojčka nebeskej

Mamy. Don Stefano si s ňou veľmi rád vymieňal duchovné skúsenosti a názory na situáciu v Cirkvi. Bol veľmi rád blízkosti tejto duše, ktorá bola duchovne spojená aj so sestrou Paulínou, ďalšou sestrou obdarovanou mystickými darmi.

Jedna sestra z tohto kláštora pripravovala každý rok sväté obrázky Panny Márie, na ktoré napísala jednu vetu z Modrej knihy v rôznych jazykoch. Obrázky potom rozdávali účastníkom duchovných cvičení v San Marino a potom ešte niekoľko rokov v Collevalenze. Veta znamenala pre toho, kto ju dostal, motto, ktorého sa držal v nasledujúcom roku.

Pre MKH je dobré, ak podľa príkladu dona Stefana zostáva duchovne spojené s rozličnými kontemplatívnymi kláštormi, aby im ukázalo cestu zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a aby od nich prijímalo pomoc modlitby. Je to Žena odetá slnkom, ktorá vo svojom materinskom Srdci vytvára túto jednotu, takú vzácnu v čase najväčšieho duchovného boja v histórii.

NOVÝ VRCH TÁBOR

Prežívaním zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu „Matky Eucharistie“ sa don Stefano stal zamilovaným do eucharistického Ježiša, a teda „eucharistickou dušou“. Panna Mária ho uviedla do celkom mimoriadnej intimity s Ježišom skrytým pod bielym závojom premenenej hostie, v ktorej dosiahol vrchol zasväteného života.

Don Stefano bol spojený osobitným putom s donom Ginom Salmasom, ktorý bol tiež zamilovaný do eucharistického Ježiša, a tým bol „eucharistickou dušou“. Preto don Stefano rád prijímal pozvanie byť hosťom na fare dona Gina v Rubbio (Vicenza) a neskôr v Capoliveri (ostrov Elba, Livorno), a to počas Svätého týždňa a cez viacročné obdobie. Odtiaľ prijal viacero posolstiev zverejnených v Modrej knihe.

Ako nespomenúť úžasné večeradlá, ktoré viedol don Stefano v Rubbio počas mesiaca augusta pred sviatkom Nanebovzatej? Zúčastňovala sa ich nemalá skupina kňazov MKH a niekoľko tisíc veriacich, ktorí prišli z rôznych talianskych regiónov a vystupovali z Pádskej nížiny, kde prevládala taká pálava, na čistý a čerstvý vzduch vysokej hory. Pre všetkých boli tieto večeradlá žiarivou udalosťou a premieňajúcou skúsenosťou. V tomto aspekte bolo Rubbio, maličká farnosť na takmer vrchu vysokej hory (okolo 1100 metrov), ktorý sa dvíha nad Bassano del Grappa, nazvané Pannou Máriou „novým Táborom“.

V perspektíve tohto „vrchu premenenia“ treba kontemplovať dve prekrásne posolstvá Panny Márie v Rubbio: „*Matka Eucharistie*“ (8. augusta 1986) a „*Matka klaňania a zadosťučinenia*“ (21. augusta 1987). To všetko sa javí ako predzvesť novej éry, pretože po víťazstve Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, prostredníctvom premeny na vysokú úroveň Srdca „Matky Eucharistie“ sa ukáže „eucharistická Cirkev“. Cirkev, v ktorej sa zhromaždí pozostalé ľudstvo ako na vysoký žiarivý vrch, bude vskutku celá a dokonale ponorená do Ježišovho eucharistického Srdca a sústredená na adoráciu a oslavu Najsvätejšej Trojice. Vtedy „civilizácia lásky zvíťazí nad trápeniami neznesiteľných bojov v spoločnosti a daruje svetu vytúženú premenu na ľudstvo, ktoré bude konečne kresťanské“. (Pavol VI., Prejav na Božie narodenie, 25. december 1975)

Božie Kráľovstvo príde od Boha „na konci čias... zavŕši sa, keď sa zjaví Kristus, náš život“ (porov. Kol 3,4), a stvorenie „bude vyslobodené z otroctva skazy, aby malo účasť na slobode a sláve Božích detí“ (Rim 8,21). Preto „tento mesiášsky ľud, aj keď ho v súčasnosti nechápu všetci ľudia a občas sa javí ako maličké stádo, jednako je veľmi hodnotným zárodkom jednoty, nádeje a spásy pre celý ľudský rod.“ (Druhý vatikánsky koncil, LG 9,2)

Don Stefano Gobbi a don Gino Salmaso, ako výnimoční horolezci do Nepoškvrneného Srdca „Matky Eucharistie“, boli priekopníkmi tejto novej „eucharistickej éry“. My v MKH sme povolaní, aby sme nadšene nasledovali ich šlapaje. Koncom veľkého súženia a apokalyptického prenasledovania (tretie fatimské tajomstvo sa ešte naplno neuskutočnilo, porov. Benedikt XVI., Prejav vo Fatime 13. mája 2010: „*Klamal by sám seba ten, kto by si myslel, že prorocké posolstvo Fatimy je ukončené.*“) zostane možno iba jedna „farnosť“ na úrovni vrchu Nepoškvrneného Srdca Ženy odetej slnkom. Taký „malý eucharistický zástup“ v Cirkvi v čase finálneho epochálneho prechodu bude avšak hodnotným zárodkom jednoty, nádeje a spásy pre celý ľudský rod. Zažiarí ako svetelný maják počas všeobecnej dezorientácie a hlbokého zúfalstva a bude nositeľom blaženej nádeje na príchod slávneho Ježišovho eucharistického kráľovstva.

„*Áno, po mojom triumfe budete svetlom pre celú Cirkev; potom porozumiete, koľko som pre vás urobila v týchto rokoch!*“ (9. novembra 1984)

Po víťazstve Nepoškvrneného Srdca Ženy odetej slnkom a po epochálnej premene ľudstva a Cirkvi budú všetci žiť vo všeobecnej obnovennej zmluve s Matkou Cirkvi a s Ježišom Kristom (s Najsvätejšou Trojicou). Avšak všetci, ako to raz vysvetlil don Stefano, budú žiť zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu nebeskej Mamy. Vtedy bude

naozaj Modrá kniha svetlom pre celú Cirkev a nové generácie duchovných horolezcov pochopia, koľko vykonala naša Mama v poriadku milosti v týchto rokoch pre našu spásu.

Koľko don Stefano trpel od začiatku svojho poslania až po smrť, aby potvrdzoval a obhajoval autenticitu Máriiných posolstiev, a teda ich nadprirodzený pôvod! Jeho slová krátko pred prechodom do večnosti sú akoby najvyššou a definitívnou pečatou: „*Ako svoj duchovný testament nechávam všetko, čo je napísané v knihe ‚Kňazom, najmilším synom Panny Márie‘, a potvrdzujem, že posolstvá, ktoré obsahuje, som prijal formou vnútornej reči.*“ (Duchovný testament dona Stefana Gobbioho, 1. 1. 2011)

Podobne aj MKH trpí a musí trpieť vo veľkej skúške, kým Matka Božieho Baránka, Žena odetá slnkom, otvorí stále viac vo svojom Nepoškvrnenom Srdci svojim poddajným deťom sedemkrát zapečatenú knihu Zjavenia. Ona to už urobila „svojmu“ pápežovi Jánovi Pavlovi II. počas posledného obdobia jeho pontifikátu, ako nám to odhaľuje jeho učenie.

VELKÝ SVEDOK DRUHÉHO PRÍCHODU

Mesiac pred začiatkom Druhého vatikánskeho koncilu zahájil Svätý Otec Ján XXIII. svoj inšpirovaný prejav o jasnom horizonte nádeje: „S Božou milosťou sme teda v správnom bode. Ježišove prorocké slová, ktoré hovoril o blízkom konci čias, povzbudzujú dobrú a veľkodušnú vôľu ľudí, osobitným spôsobom v niektorých historických časoch Cirkvi, aby sa otvorili pre nový odraz na výstup k najvyšším vrcholom: ‚Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie.‘“ (Lk 21,28). (Rádioposolstvo všetkým kresťanom 11. septembra 1962) Následne pápež citoval skráteným spôsobom Ježišove slová: „Pozrite sa na figovník a na ostatné stromy! Keď vidíte, že pučia, sami viete, že je už blízko leto. Tak aj vy, až uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že je blízko Božie kráľovstvo.“ (Lk 21,29–31).

Pápež Ján XXIII. sa odvolával na Ježišove eschatologické slová podľa Lukáša:

Lk 21,25–26: apokalyptické súženie;

Lk 21,27: príchod Syna človeka na oblaku s veľkou mocou a slávou;

Lk 21,28–31: stromy pučia, čo znamená, že apokalyptické súženie je predzvesťou Kristovho návratu v sláve.

Táto prorocká intuícia je veľmi dôležitá, ba určujúca: „finálne zavŕšenie storočí“, ktoré po ňom Ján Pavol II. nazval „koncom čias“. Ešte pred ním dala Panna Mária prostredníctvom dona Stefana posolstvo s názvom „*Blíži sa koniec čias s Ježišovým návratom v sláve. ‚Od figovníka sa naučte podobenstvo: Keď jeho ratolesti vyženu prvé listy, viete, že leto je blízko. Tým istým spôsobom teda, keď uvidíte diať sa tieto veci, vedzte, že čas vášho oslobodenia je blízko.* (porov. Mt 24,32–33).“ (31. decembra 1992)

V perspektíve finálneho zavŕšenia storočí chcel Ján XXIII. ako duchovný otec posledného Koncilu, aby prevzal na seba úlohu Jána Krstiteľa a pripravil Cirkev (a jej prostredníctvom ľudstvo) na Pánov príchod v sláve. Vskutku, Koncil prijal a rozvinul túto úlohu na svojej úrovni (porov. AG 1), pretože Pánov príchod v sláve je blízko (porov. GS 45,3).

Jeden teologický prúd, ktorý chcel prevýšiť veľkého proroka Jána XXIII., a preto nechal bokom jeho Magistérium, nanešťastie stratil perspektívu „finálneho zavŕšenia storočí“ a odbočil do čiastkových interpretácií Druhého vatikánskeho koncilu a jeho „evanjeliovej modernizácie“ Cirkvi, ktorá vyvrcholí vo „veľký Pánov deň“: po ňom, počas novej éry, zažiarí ako nikdy predtým „evanjelium, žiarivé slnko nebeskej náuky“ (Ján XXIII.). Dôsledkom toho tento prevrátený, sekularizovaný, pozemský a podzemný prúd roztrhal Evanjelium Slova, Božej Múdrosti vteleného Slova novými vedeckými (racionalistickými) interpretáciami, pričom rozšíril škodlivé herézy a závažné omyly (porov. Pt 2,1–3), a tak vyvolal *veľký odpad*, ktorý predpovedal svätý Pavol (porov. 2 Sol, 2,3): čo vytvára *prvé znamenie konca čias* (31. decembra 1992).

Svätý Ján Pavol II. (porovnaj Modrú knihu, ktorá píše o ňom: „*Pápež môjho svetla*“, 13. augusta 1987) rozvinul výnimočným spôsobom učenie Jána XXIII. i Koncilu o Pánovom blízkom príchode. Ako veľký prorok druhého adventu pripravoval Cirkev počas svojho pontifikátu s nezastaviteľným stupňovaním intenzity na Pánov príchod v sláve. Bol Pánovým predchodcom, kráčal po jasnej ceste prežívaného zasvätenia sa Srdcu Ženy odetej slnkom a ohlasoval, že sa „blíži hodina pôrodu Matky druhého príchodu“.

Jeho Magistérium nanešťastie (ako i Pavla VI.) bolo vyradené na okraj teologickým prúdom popísaným vyššie. Ján Pavol II. bol prorokom, ktorého hlas znel na veľkej púšti. Tá veru, premožená hlasmi zástupov falošných prorokov, ktorí uspali časť katolíkov, zvedli ich k sekulárnemu modernizmu a priviedli do polárnej noci moderného sveta. Okrem toho rozruch spôsobil tisícmi hlasov známych komunikačných prostriedkov, čiže

„sugestívneho čara obrazov a hlasov, ktoré prenášajú reč myšlienok a zmyslov“ (Pavol VI.), uspal nespočetných katolíkov, premiestnil ich do hlbokaj studenej polárnej noci súčasného sveta. Popieraním Boha a jeho kráľovstva ateizmus (materializmus, sekularizmus, ...), veru, rozprestrel „na ľudské osudy noc bez hviezd“ (Pavol VI.).

„Som matkou druhého príchodu. Pripravujem vás na jeho nový príchod. Otváram cestu Ježišovi, ktorý sa k vám vracia v sláve.“ (1. januára 1990)

„Moje Nepoškvrnené Srdce je svetlou cestou, vedúcou vás k radostnému stretnutiu s Ježišom, ktorý sa už vracia k vám v sláve. Prijmite teda moju naliehavú prosbu, ktorú vám predkladám prostredníctvom svojho diela Mariánskeho kňazského hnutia a tohto môjho malého syna, ktorého ešte vediem do všetkých častí sveta, aby sa všetci zasvätili môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Zúčastňujete sa tak na mojom materskom pláne, čo pripraví srdcia a duše k prijatiu Pána, ktorý prichádza...“

Bola som vyvolená Najsvätejšou Trojicou stať sa Matkou druhého príchodu, a tak je mojou materskou úlohou pripraviť Cirkev a celé ľudstvo na prijatie Ježiša, ktorý sa k vám vracia v sláve.“ (8. decembra 1990)

Prostredníctvom prežívaného zasvätenia vstúpil don Stefano hlboko do tajomstva Nepoškvrneného Srdca Matky druhého adventu. Tak sa aj on stal veľkým prorokom druhého adventu. Bol v protiklade s obrovským zástupom krátkozrakých prorokov, bol vizionárom, ktorý vidí ďaleko, „hlasom“, ktorý sa šíril v desivej púšti.

Veľkou zásluhou dona Stefana bolo, že upriamil našu pozornosť na Magistérium Jána Pavla II. a s vierou prijal prorocké ohlásenie druhého adventu. Svojimi nespočetnými cestami rozšíril don Stefano toto oznamovanie v Cirkvi, poukázal, že poslanstvá Panny Márie v Modrej knihe sú v úplnom súlade s ním. V hlbokaj noci nevery a odpadu od Ježiša Krista zapaloval všade plameň mesiášskej nádeje v Pánov blízky príchod.

Svätý Augustín z Hippo († 430) predpovedal, že pred Kristovým návratom v sláve sa rozšíria v Cirkvi škandály a zlá vo svete. Veru, s približovaním sa konca čias vzrástli pohoršenia v Cirkvi a omyly v hlbokaj noci sveta.

Don Stefano bol teda premenený Pánovým Duchom na „korunu Nepoškvrneného a bolestného Srdca Panny Márie a Matky druhého príchodu“. Ohromený kontemploval bohatstvá a zázraky tohto Srdca, čiže „žiarivej jaskyne“, kde Otec dielom Ducha lásky pripravuje narodenie svojho Syna Ježiša v sláve. Svedčia o tom úžasné poslanstvá, ktoré prijal počas adventného a vianočného obdobia. Ako žiarivá koruna vyžaroval veľké svetlo, pričom pozýval všetkých, aby sa zasvätili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, aby vstúpili do „žiarivej jaskyne“, ktorá žiari stále viac na nebi ako jediné znamenie. Volal tiež k účasti na materskom pláne Panny Márie a tajomstve Pánovho slávneho návratu na konci čias.

„Môj čas prišiel. Teraz ste povolaní vidieť veľké Pánove zázraky vo víťazstve môjho Nepoškvrneného Srdca.“ (8. septembra 1987)

Don Stefano kontemploval po celom svete veľké Pánove zázraky, ktoré uskutočňuje v pokorných, maličkých, poddajných, vyradených a prenasledovaných pre spravodlivosť... Nimi si nebeská Mama formuje svoj zástup ako úžasnú spleť žiarivých korún adventu, ktorý Ona kladie okolo Božského a ľudského Srdca Pána slávy. Don Stefano tvrdil, že videl tento zástup a vytušil v ňom predzvesť víťazstva Nepoškvrneného Srdca Matky druhého príchodu. Spolu s nebeskou Mamou radostne spieval „Magnificat“ za prekvapujúce a úžasné Pánove diela.

V poslednom období svojho života don Stefano nepretržite pripomínal Kristov blízky slávny príchod. MKH nasledovaním jeho krokov preniká stále viac do žiarivej a teplej jaskyne Nepoškvrneného Srdca Ženy odetej slnkom, kráča v noci druhého adventu v ústrety Ježišovmu narodeniu v sláve. Má teraz poľaviť, alebo naopak urýchliť to nádherné a rozhodujúce kráčanie dopredu, keď sa približuje poľnoc a Ježišovo narodenie v sláve?

Dr. Ivan Pojavnik

Z italštiny preložila PaedDr. ThLic. Anna Baroková, PhD. (s. Margita OSF)

2021 Združenie Máriina doba, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava

DON STEFANO GOBBI
animátor
MARIÁNSKEHO KŇAZSKÉHO HNUZIA
Dongo, 22. marca 1930 Miláno, 29. júna 2011